

V ě c: Laura S. v M. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě o výplatu zadrženého vkladu při okolkování bankovek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — —

Nař. rozhodnutí vydáno bylo ještě za platnosti nař. ze 7. března 1919 č. 118 Sb., vydaného na základě zmocňovacího zákona z 25. února 1919 č. 84 Sb., jímž stanoveno, za kterých podmínek mohou býti uvolněny zadržené výplaty vkladů tam jmenovaných.

St-lka žádala za uvolnění částky 15.000 K zadržených při okolkování bankovek u Lidové banky v Nitře a adresovala tuto svoji žádost finančnímu ředitelství v Nitře.

Ohledně otázky, který úřad finanční správy je místně příslušným o žádostech takových rozhodovati, shora cit. vl. nařízení žádného ustanovení neobsahuje. Z předpisu § 3 cit. vl. nař., kde se mluví o tom, že výplaty takových vkladů mohou býti vykonány jenom u té sběrný, která vkladní list vydala, jde však na jevo, že k rozhodování o takových žádostech nemůže býti povolán jiný úřad finanční správy, než jediné ten, v jehož obvodě je dotyčná sběrna.

Bylo tedy k rozhodnutí o žádosti st-lčině místně příslušným jediné finanční ředitelství v Nitře.

Rozhodlo-li se však o žádosti té finanční ředitelství v M., tedy úřad dle toho, co shora řečeno, nekompetentní, a žal. úřad — přes výslovnou námitku st-lčinu — nař. rozhodnutím výrok takto nepřislušného úřadu potvrdil, jest nař. rozhodnutí nezákonné.

Č. 2876.

Státní občanství (Slovensko): Výrok o ztrátě čsl. stát. občanství z důvodu setrvání ve službách maďarského státu nelze opřítí toliko o výnos ministra pro Slov. z 3. března 1920 č. 1925 pres.

(Nález ze dne 16. listopadu 1923 č. 19.462).

V ě c: Štěpán B. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ministr pro Slov. rozhodnutím ze 7. dubna 1922 vyslovil, že st-l vzhledem k tomu, že až do 1. prosince 1920 setrval ve službách uherského státu ztratil ve smyslu nař. ministra pro Slov. ze 3. března 1920 č. 1925 pres. čsl. státní občanství a tím i domovskou příslušnost v K.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

St-l domáhal se nároku na uznání, že se stal státním občanem čsl. z důvodu § 1 č. 1 a 3 a § 2 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Žal. úřad vyslovil, že st-l státní občanství čsl. ztratil, vycházel tedy z předpokladu, že st-l státní občanství čsl. měl.

K odůvodnění svého výroku dovolal se úřad svého nařízení z 3. března 1920 č. 1925 pres., jakož i okolnosti, ostatek nesporné, že st-l byl až

do 1. prosince 1920 ve službách uherského státu. Poněvadž podle § 3 uved. zák. o nabývání a pozbývání státního občanství platí dosavadní ustanovení, pokud nebyla zákonem tím změněna, mohla by ona okolnost, že st-l konal službu cizímu státu, míti význam jen s hlediska § 30 zák. čl. L z r. 1879, kterýž ústavním zákonem č. 236 z r. 1920 v tomto směru nebyl dotčen a podle něhož příslušné úřady mohou vysloviti ztrátu státního občanství toho, kdo bez jejich dovolení vstoupil do služeb cizího státu, když na jejich vyzvání v ustanoveném čase ze služby té nevystoupí. Tohoto ustanovení se však úřad v nař. rozhodnutí nedovolává a netvrdí, že by zde byly další podmínky zákonem pro tento případ stanovené. Dovolává-li se však žal. úřad ustanovení toho teprve v odvodním spise, nemůže nss k tomu přihlížeti, poněvadž zkoumá nař. rozhodnutí jen v jeho mezích, výrok žal. úřadu se však, jak již uvedeno, o § 36 uved. zák. čl. neopírá.

Pokud však se žal. úřad odvolává na své »nařízení« č. 1925 pres., nebyl tento výnos vůbec publikován a nelze jej již proto pokládati za právní pramen, který by mohl býti základem pro řešení otázky, o kterou jde, nehledí-li se ani k další otázce, zda a pokud by pouhým ministerským výnosem mohla býti vůbec měněna nebo doplněna platná ustanovení zákona o nabývání a pozbývání státního občanství.

Jestliže tudíž žal. úřad, hledě pouze k onomu výnosu, dospěl k právnímu názoru, že st-l zdejšího státního občanství pozbyl a jestliže již proto žádost st-lovu o uznání státního občanství čsl. odmítl, nemá výrok jeho opory v zákoně, pročež jej slušelo zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2877.

Mimoorádná opatření: * Příročí nařízené zákonem z 23. července 1919 č. 440 Sb. týká se jen pohledávek za bývalým c. k. erárem, c. a k. erárem a král. uh. erárem, o nichž náleží rozhodovati soudům.

Státní úředníci: Nárok na náhradu cestovného vznesený státním úředníkem čsl. za služební úkony konané jím v jeho dřívější vlastnosti úředníka býv. státu rakouského před převratem, nelze odmítnouti ani podle zák. č. 440/1919 ani poukazem na čl. 205 mírové smlouvy St. Germainské.

Administrativní řízení: K otázce vnitrostátní působnosti mírových smluv.

(Nález ze dne 17. listopadu 1923 č. 13.564).

Věc: MUDr. Jos. D. v L. proti ministerstvu vnitra o cestovné za úřední cesty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l zdrav. rada u osp-é v L., konal v r. 1915 a 1916 úřední cesty do okresu P., a účtoval za ně plné cestovné 689 K 96 h, žádaje o náhradu těchto cestovních výloh. Min. vnitra, jemuž žádost ta byla předložena zsp-ou v Praze, výnosem z 26. ledna 1922 žádosti té nevyhovělo se zřetelem k zákonu z 23. července 1919 č. 440 Sb. a z toho důvodu, že zadržené resp. nevyplacené požitky za dobu před převratem